

BRUSSEL-HALLE- VILVOORDE: GEEN MILLIMETER WIJKEN - Motie van het Dagelijks Bestuur OVV van 18 oktober 2004.

Motie van het Dagelijks Bestuur OVV van 18 oktober 2004

Verzonden op: 23-10-2004

Verzonden door: Boudewijn Bouckaert

Organisatie: **Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV)**

Meer dan vijf maanden zijn er al verlopen sinds we met dertienduizend Vlamingen betoogden in Halle voor de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. De partijen van de vorige Vlaamse regering en de burgemeesters van het arrondissement sloten een akkoord om de acties tot na de verkiezingen van 13 juni op te schorten en rond oktober een evaluatie te houden. In het Vlaamse regeerakkoord van juli 2004 wordt overduidelijk gesteld dat de Vlaamse regeringspartijen een wetsvoorstel zullen indienen om het arrondissement te splitsen. Dit wetsvoorstel is inmiddels ingediend.

Anderzijds wordt door federale regeringsleden en andere politici, die overigens lid zijn van een partij die ook het Vlaamse regeerakkoord onderschreef, beweerd dat Vlaanderen voor de splitsing een 'prijs' zal moeten betalen. Bovendien wordt de publieke opinie, door diezelfde personen, voorgehouden dat de budgettaire en sociaal-economische problemen veel belangrijker zijn en de splitsing naar Sint-Juttemis mag verschoven worden. Zij nemen op die wijze het argument, dat Elio di Rupo voortdurend gebruikt om elke communautaire hervorming af te blokken, klakkeloos over.

Over deze ontwikkelingen wil het OVV de volgende opmerkingen maken:

1. de bewering dat Vlaanderen een 'prijs' voor de splitsing moet betalen is vanuit politiek-moreel standpunt gezien onjuist. Een prijs is een begrip uit de handel en slaat op een prestatie die een partij moet leveren in ruil voor een andere prestatie vanwege de wederpartij in onderhandelingen en contractuele relaties. In de politiek wordt deze term in overdrachtelijke zin gebruikt bij onderhandelingen tussen politieke partijen, deelstaten, staten,

internationale organisaties, die elk van uit hun eigen belang een 'prijs' uit de wacht trachten te slepen.

De splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde is echter geen onderhandelingsmaterie tussen Vlamingen en Walen, maar is een federale materie, nl. de hervorming van de kieskringen voor de federale en Europese verkiezingen. In theorie zouden alle partijen zich in deze kwestie als 'Belgen' onder elkaar moeten opstellen en gezamenlijk moeten zoeken naar de oplossing die het best verzoenbaar is met het algemeen federaal belang. Vanuit een zuiver Belgische, federale logica, ligt het voor de hand dat de toestand van BHV in lijn wordt gebracht met de toestand in de rest van het land, nl. de kieskringen ook hier volgens de gewestgrenzen en provinciegrenzen af te bakenen en dus te komen tot een kieskring Vlaams-Brabant, een kieskring Waals-Brabant, een kieskring gewest Brussel. Dit ligt overigens ook in de lijn met de uitspraak van het Hof van Arbitrage dienaangaande. Zowel een Vlaming, als een Franstalige, die de federale kieskringen een logische structuur wil geven, moeten tot deze slotsom komen.

Degenen die beweren dat de Vlamingen een prijs moeten betalen in deze kwestie redeneren eigenlijk vanuit een confederale logica, waarbij er geen Belgen ('federalen') bestaan, maar alleen Vlamingen en Franstaligen, die met elkaar wederzijdse prestaties en prijzen onderhandelen.

Het OW is, zoals bekend, helemaal niet gekant tegen het benaderen van onze communautaire problemen vanuit een confederale logica. Wat wij echter niet aanvaarden is het selectieve gebruik, dat er wordt gemaakt van nu eens de federale, dan weer de confederale logica. Als de Vlamingen een hervorming vragen van een federale regeling, zijn we plots geen Belgen meer ondereen, maar twee tegenover elkaar staande partijen, die telkens als er wijziging is van de status-quo daarvoor een prijs moeten betalen. Als de Vlamingen de defederalisering vragen van sociale zekerheidsmateries, bestaan er dan plots weer geen Vlamingen en Franstaligen meer, maar zijn we allen Belgen, die voor elkaar onvoorwaardelijk solidair moeten zijn.

Als men de Vlamingen zou dwingen een 'prijs' te betalen voor een logische en evidente hervorming van een federale regeling, dan mogen de Vlamingen zich ontslagen achten van de federale loyautéit en moeten zij onmiddellijk en in alles de confederale logica doortrekken. Dit betekent niets meer en niets minder dan de volledige splitsing van het land met eventueel hierop volgende onderhandelingen voor het samen beheren van bepaalde sectoren. De Franstaligen en sommige Vlaamse politici, die met deze 'prijsredenering' goochelen, moeten zich bewust zijn van de draagwijdte van hun standpunt.

In de lijn van deze redenering is het OVV ook van oordeel dat de splitsing van BHV niet moet onderhandeld worden tussen gemeenschappen, gewesten en federale overheid, zoals premier Verhofstadt heeft gepoogd. Deze federale kwestie moet beslecht worden waar ze thuishoort, nl. in het

federaal parlement.

2. De Vlamingen mogen zich terzake niet laten intimideren door het mogelijke gebruik van de alarmbel. In art. 54 Belgische Grondwet wordt bepaald dat wanneer drie vierde van de leden van een taalgroep van de Kamer van oordeel is dat een wetsontwerp of – voorstel de betrekkingen tussen de gemeenschappen in het gedrang kan brengen, de parlementaire procedure wordt opgeschort en de motie doorverwezen wordt naar de Ministerraad. Binnen de dertig dagen moet de Kamer zich uitspreken over het gemotiveerde advies hetzij over een eventueel geamendeerd voorstel.

Indien de Franstaligen naar aanleiding van het gebruik maken van deze alarmbel de federale regering zouden laten vallen, dan stellen zij een uiterst vijandige daad tegenover de Vlaamse gemeenschap. Zij weten echter zeer goed dat de onderhandelingen voor een volgende Vlaamse regering dan nog moeilijker zullen zijn. Zij weten ook zeer goed dat Vlaanderen, ten langen laatste, geen federale regering nodig heeft en als zelfstandige staat perfect kan functioneren. Uit een enquête, gepubliceerd in de dagbladen Het Volk en Het Nieuwsblad blijkt dat de Vlamingen absoluut geen schrik hebben voor het uiteenvallen van België en vinden dat Vlaanderen gerust kan blijven bestaan zonder Wallonië (71% op economisch vlak, 72 % op cultureel vlak, 63 % op politiek vlak).

De Vlaamse politici moeten deze sterke positie gebruiken om de splitsing zonder enige prijs door te drukken. Vlaamse politici die op voorhand al aanbieden een prijs te betalen, onderschatten schromelijk de Vlaamse machtspositie en schieten hun eigen bevolking in de rug. We zullen onze sterke onderhandelingspositie trouwens nog meer dan nodig hebben in de komende Forum-discussies, waar we de splitsing van sociale zekerheidsmateries moeten bekomen. Wie al inbindt bij de kwestie Brussel-Halle-Vilvoorde komt uiterst zwak aan de start voor de andere onderhandelingen.

3. De Vlamingen hebben in het recente verleden ingestemd met Franstalige eisen zonder een prijs te betalen. De Franstalige en sommige Vlaamse politici, die de 'prijssredenering' hanteren hebben een bijzonder kort geheugen. Bij de vorming van de vorige federale regering in 2003, werd op vraag van de Franstaligen de materie over de uitvoervergunningen van wapens gedefederaliseerd en werd tevens, ten behoeve van de leefbaarheid van het Francorchamps-circuit, het verbod op reclame van sigaretten nog wat uitgesteld. Dit waren uitdrukkelijke eisen van de Franstaligen. Zij zijn echter zonder 'prijs' aan de Franstaligen toegestaan. Mogen we de Franstaligen nu even vragen sportief te zijn en ons ook een overigens logische hervorming te gunnen?

4. De splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde is geen bagatel. Vlaanderen verdedigt hier de taalkundige en culturele integriteit van één van zijn vijf provincies. PS-voorzitter Elio di Rupo beweert steeds dat communautaire problemen geen dringende oplossing behoeven, maar dat 'echte'

problemen, zoals de tewerkstelling en de sociale zekerheid, voorrang hebben. We kunnen ons van de indruk niet ontdoen dat deze stellingname intellectueel niet eerlijk is. Door de communautaire hervormingen op de lange baan te schuiven blijft Wallonië van de transfers genieten zonder dat de leidende Waalse politieke elite haar beleid moet veranderen. Het lijkt ons dat niet zozeer een oprechte bekommernis voor de 'echte' problemen de motivering is van Elio di Rupo's houding. Wel de continuering 'à l'infini' van de transfers uit Vlaanderen.

Overigens, van Elio di Rupo, noch van zijn partijgenoten zoals Rudy Demotte, de minister van sociale zekerheid, hebben we reeds drastische en toekomstgerichte oplossingen voor de 'echte' problemen horen formuleren. De Vlaamse socialistische minister van Werk, Onderwijs en Vorming, Frank Vandenbroucke, heeft terecht het immobilisme van de federale regering terzake, dat vooral door de PS blijkt ingegeven te zijn, aangeklaagd. Vlaamse politici, die meezingen in het koor van de 'echte' problemen eerst, laten zich meeslepen in de PS-strategie.

Mogen we bovendien opmerken dat de huidige situatie in Brussel-Halle-Vilvoorde voor Vlaanderen een 'echt' probleem is. Voor Vlaanderen staat niet minder dan de taalkundige en culturele integriteit van één van zijn vijf provincies op het spel. Het laten voortbestaan van dit tweetalige kies- en gerechtelijk arrondissement zal voor de Franstaligen een spoorslag betekenen om hun verfransingsdromen van dit gebied verder te realiseren. Met de splitsing echter worden de puntjes op de i gezet: Vlaams-Brabant is Vlaanderen en daarmee basta! Historisch moet ook nog opgemerkt worden dat het taalkundige territorialiteitsbeginsel (in Vlaanderen alleen Nederlands, in Wallonië alleen Frans) in de twintiger en dertiger jaren door de Franstaligen werd naar voor geschoven daar waar vele Vlaamse politici een algemene tweetaligheid in heel België voorstonden. De Franstaligen weigerden dit te aanvaarden uit schrik voor de vervlaamsing van Wallonië met zijn vele Vlaamse immigranten. De Franstaligen zijn dus bijzonder slecht geplaatst om dit territorialiteitsprincipe opnieuw op de helling te zetten in Vlaams-Brabant.

Het OVW roept al zijn lidverenigingen op bijzonder waakzaam te zijn in verband met de ontwikkelingen over de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde. Het roept de lidverenigingen op de politici en leidinggevende personen, op wie zij invloed kunnen uitoefenen, aan te sporen tot consequente houding in dit dossier. Het roept zijn lidverenigingen ook op zich solidair te tonen in verdere acties zo deze in de nabije toekomst nodig mochten zijn.

Het Dagelijks Bestuur van het OVW
18 oktober 2004